

PKS:

Kako sta poleteli v svet Pika Polonica in zlata Mimica.

Sredi velikega cvetočega travnika je imela v beli marjetici Pika Polona svoj domek. Tam je živela s svojo hčerko Pika Polonico. Hčerka je bila srčkana in prikupna — v svetu bib in žuželk bi bila lahko veljala za krasotico. Imela je tipalnici tenki kot laska, očki drobni in svetli kot dve buciki, drobne in hitre nožice, zlato-rjava tenka krilca in čudovit rdeč plašček s sedmimi črnimi pikami. Kadar je mama Pika Polona odhajala po hrano ali na obisk k svojim znankam in prijateljicam bibam (žuželkam), je Pika Polonica smuknila k sosedom, ki so stanovali v višnjevomodri zvončnici in ki so vedno poudarjali, da so grofje in plemenitega rodu. Stanovali so v šestih višnjevomodrih, visoko obokanih dvoranh — to so bili cvetovi zvončnice. Ker so pa imeli pri Pika Polonici le tri cvetove, le tri, navadne, belo poslikane izbice, se je zdelo Pika Polonici kaj imenitno, da občuje v tako fini hiši, kjer imajo kar šest višnjevomodrih, visoko obokanih dvoran; zdelo se ji je imenitno, da se

igra z malo grofico iz rodu zlatih Mimic. Mala grofica, zlata Mimica, je bila bolj čokata, je imela debelejše in nerodnejše nožice kot Pika Polonica, a imela je čudovito lep svilen plašček, ki se je spreminjal v zeleni, višnjevi in rdečkasti barvi, in imela je dvojne velikih, radovednih oči.

Ko se je lepega majskega dne igrala Pika Polonica z zlato Mimico v solncu, na velikem, zelenem listu, pa se je razvajena mala grofica spomnila in rekla: »Veš, Pika Polonica, jaz bi rada videla, kakšen je svet. Moje mame ni doma, tvoje tudi ne — danes bi bil ugoden čas, da se izmuzneva in poletiva v svet.«

Pika Polonica se začudi: »Kakšen svet? Saj je svet naš domek in vaš domek, in naša mama in vaša mama in ves ta travnik, kar ga je videti, tja do vrbinja, in zlato solnce, ki vse to obseva!«

— »Ej!« pravi zlata Mimica, »se ti pozna, da si kmečki otrok. To je vendar majcen, majcen košček sveta. Veš, svet je velik; to mi je povedal moj bratec, ki študira na visoki šoli bib in žuželk šest vonjev.« — To se je čulo tako, kakor če bi pri nas rekli: študira šest jezikov. — Zlata Mimica pa je nadaljevala važno: »Veš, on študira vonj vrtnice in hijacinte in narcise, in vonj nageljna in jasmína in cvetoče lipe. Sila je učen in pozna dobro svet. K njemu poletiva, da nama ga pokaže.« — Pika Polonica se še obotavlja, pa jo slednjič le pregovori zlata Mimica: »Da prideta mami domov, tvoja in moja, bova že zdavnaj nazaj!« — To je zapeljalo Pika Polonico, in odpravili sta se kar brž na pot.

Ko letita čez vrbovo mejo kraj travnika, ki loči znani svet od tujega, jima sicer zatrepetata

srčeci, a hkrati zagledata toliko novega, da poletita dalje.

Letita in letita pa priletita čez viscko ograjo v velik tuj vrt, v popolnoma nov svet. Nevajeni dolgega letanja sedeta na rožni grm poln dehtelih cvetov, da si odpočijeta in ogledata svet. Kar onemita tolike lepote: bele stezice se vijejo med gredicami, kjer dehtijo hijacinte, nežne in prozorne kakor iz voska, pokrite z rožnatim dihom, kakor nevesta pred oltarjem. V drugi gredici se šopirijo tulipani, stoje ravno in ponosno v vrstah in imajo škrlatno rdeče čake, da so kakor kraljeva garda. Snežnobeale čašice jasmína love zlate solnčne žarke in žolte kavalirske citrončke.

»Tukaj pa žive gotovo sami grofi in baroni,« se obrne Pika Polonica do zlate Mimice. A glej, zlate Mimice ni bilo več: niti na rožnem cvetu niti na zelenem srčkastem listku, kjer je ravno kar čepela. Pika Polonica jo pokliče, posluša — nič! Kliče in kliče, o zlati Mimici pa ni ne duha ne sluha. Čaka in čaka, posluša, gleda, kliče, a ne prikliče je ne. Že se mrači, a zlate Mimice ni od nikoder. Že se utrinjajo izmed hijacint in jasmína nočne devoyke-kresničice, nesoče svoje zlate lučke.

Zlata kresnica se utrne iz teme tik rožnega grma, pa posveti Pika Polonici s svetlo lučko tik pod nasek in pravi: »Poslala me je zlata Mimica in pravi, da pridi k njej! Ona je na oknu one hiše tam, ki se beli skozi drevje.«

»Oh! Tako se bojim,« zastoka Pika Polonica, »tako me je strašno, strašno strah!«

»I, beži no, tukaj ni strahu! Kaj bi se bala!« jo potolaži kresničica. »Kar naravnost leti — tja,

kjer se svetlika belo med drevjem! Pa lahko noč! Mudi se mi, grem luno prižgat. Ona ti bo posvetila!« se še pobaha, se zasmije — kajti tudi kresnice se znajo smejati, seveda po svoje — in odleti v temo. Pika Polonica pa ostane sama...

Za hribom se kmalu pokaže luna, okrogla in rdeča kakor lampijonček. »Joj, jo je že prižgala!« si dé Pika Polonica in se začudi. Tedaj zbere ves pogum in zleti proti hiši, v strahu zamiži in miži, miži in že začuti pod sabo nekaj mehkega, dehtečega in zraven sebe začuje droben glasek, ki ga dobro pozna. Pogleda in vidi zlato Mimico kraj sebe. Obe sedita v tulipanovem cvetu, ki cvete v lončku na oknu bele hiše.

»Joj, da sem te le našla!« vzdihne Pika Polonica in se oddahne.

»I kaj trepečeš, česa se vendar bojiš?« ji pravi zlata Mimica. »Saj imaš rdečo oblekco, kot tulipanov cvet rdečo — nihče te ne more opaziti. Prej bi že kdo mene zagledal, ki imam svilen, spreminjajoč se plašček in ki sem grofica!« brž pristavi ponosno. »Sicer pa, pripravi se in okrtači prah s plaščka, kajti povabljeni sva na večerjo. Tu slavé danes poroko in povedali so mi, da bo povabljenih pet grofov in sedem baronov. Brž, ko so zvedeli zame, so me povabili, da bi imela visoka gospoda sebi primerno družbo.« In vsa je trepetala zlata Mimica od ponosa.

»Kdo pa naju je povabil?« vpraša Polonica.

»Ženin in nevesta!« važno poudari zlata Mimica. Punčka Rozina je nevesta in medvedek Sladkosnedek je ženin. Pravijo, da je to dolga ljubezen. Cela tri leta je škilil medvedek Sladkosnedek za to punčko, da se mu je od prevročih

pogledov omajalo oko in ga je izgubil. Punčka Rozina pa, ki je bila že skoro omehčana, ga potem ni več pogledala, ker ji je bil pregrd. No, usmilila se je pa medvedka njegova gospodinjica, ki prebiva v tej hiši. Prišla mu je mesto izgubljenega očesa črn gumb od starega čevlja in je posadila Sladkosnedka nazaj k punčki Rozini. Punčka se je potem spet omehčala — no, in danes bo poroka. — In zdaj, treba da odideva, da ne zamudiva in se ne zameriva baronom in grofom.«

Zlata Mimica in Pika Polonica zlezeta iz tulipanove čašice po stebelcu in lončku in nato po zidu navzdol v sobo. Pod oknom je stal odprt zaboj za igrače. Slavnostno je bil razsvetljen od luninih žarkov. Tu je bilo zbranih že obilo gostov.

Nevesta je bila sladka punčka z žoltimi lasmi, kot jabolko okroglim in svetlim obrazkom in začudenimi steklenimi očmi, kakor vijolice modrimi; on pa kosmat in rjav, z rožnatima uhljema in gorkimi očesci — eno zlatorumeno, drugo črno — iz obeh pa je odsevala sreča in ponos. Izmed gostov so bili navzoči: okrogla, rdečelična debeluška žoga; star svinčen vojak hudega pogleda in dolgih brk, a z eno samo nogo; dalje drobna porcelanasta pastirica, doma na predalniku, v modrem krilcu in enakih čevljcih; mala rumena japonka s poševnimi očmi, tudi s predalnika. Pastirica in japonka sta imeli s sabo svoja bratranca, dva svetla pozlačena svečnika, visoka in stasita, res prava pravcata kavalirja.

Bibi sta se kmalu seznanili z vsemi, le napovedanih baronov in grofov še ni bilo. (Konec prih.)